

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

XII. évfolyam, 44 szám

2023. július 03

Ötven évnyi emlékezés Fényeslitkén

Már hetek, talán hónapok óta készülődtek a fényeslitkei Kocsijavító Műhely munkavállalói és helyi vezetői. A cél az volt, hogy Szanyi József alapszervezeti titkárunk terve megvalósuljon, és június harmincadikán a műhelyük ötven éves évfordulóját méltóképpen megünnepeljék.

Az előkészületi munka nagyon sokrétű és szerteágazó volt, hiszen nemcsak magát az ünnepséget kellett megszervezni, hanem az egyik csarnokukat is díszteremmé kellett varázsolni. Ehhez egy igazán jó csapat, egy összetartó kollektíva kellett, ami jelen esetben rendelkezésre állt, s mondhatni mindenki ott és abban segített, amiben tudott. Nos, a végeredmény magáért beszélt: június harmincadikán, tizenegy órára a savazó csarnok ragyogott a tisztaságtól, a falakat régi képek díszítették, az asztalok hófehér abroszokkal voltak fedve, mindenben a gondos kezek munkája látszott.

A kerek évforduló megünneplésére meghívást kapott minden munkavállaló, illetve a műhelyből nyugdíjba vonuló régi kollégák is, és a jelenlegi vezetők mellett a műhely régi vezetői is eljöttek. De még Fényeslitke Község polgármestere is, hogy együtt emlékezzünk az elmúlt ötven évre.

A „ceremóniamester” szerepét Kertész Zoltán látta el, aki köszöntötte a jelenlévőket, és egy perces néma felállást kért azokra emlékezve, akik már nem lehettek itt. Az ünnepi köszöntők sorát Rác Sándor, jelenlegi műhelyvezető kezdte, aki beszédében visszaemlékezett az elmúlt évekre, a Kocsijavítóban elért teljesítményekre, és a fejlődést is sorra vette. Köszönetet mondott az ünnepség főszerzőinek, Szanyi Józsefnek és Pogai Gáborné Enikőnek, valamint megköszönte a Vasutasok Szakszervezetének anyagi támogatását is, ami nélkül ez a rendezvény nem jöhetett volna létre ilyen színvonalon.

4625 Záhony Európa tér 5.
vasúti tel: 03/33-49, 03/33-48, mobil: 30-386-6083, 20-286-1440,
E-mail: zhtk@vysz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Stánicz János, a MÁV Vagon Kft. ügyvezető igazgatója következett, aki szintén visszaemlékezett a múltra, mondott néhány gondolatot a jelenről, és a várható változásokról, a kiszervezésről. Meggyőződése, hogy az ilyen kis kollektívák viszik előre a vállalatot. A főfalon elhelyezett dátumok is segítettek a pontos időbeli sorrendre visszaemlékezni.

Érdekesség, hogy aki 1973-ban itt kezdett dolgozni, 2000-ig a MÁV Vontatási Főnökség Záhony irányítása alá tartozott, három évig a Gépészeti Szakigazgatóság, újabb négy évig pedig a Gépészeti Üzletág dolgozója volt. Majd 2008-tól 2013. december 31-ig MÁV-Gépészet, 2014. január 01-től 2021. szeptember 30-ig a MÁV-START Zrt. JBI Debrecen égisze alatt működött. Ezután került a MÁV-Vagon Kft.-hez. Vagyis egy képzeletbeli munkavállalónk ötven évig minden áldott nap Fényeslitke Kocsijavító műhelybe járt dolgozni, közben a feje felett hatszor szervezték át, váltottak szervezeti egységet a döntéshozók.

Ezt követően szakszervezetünk elnöke, Meleg János kapott szót, aki, mint „régis gépész” érdekvédő, több át- és kiszervezésnél is tárgyalt a munkavállalók érdekében. Örömet fejezte ki, hogy ez a mai rendezvény is azt bizonyítja, jó a kollektíva, az összetartás és összetartozás szerepe nagyon fontos. Hiszen jó eredményeket a tárgyalásokon csak akkor tudunk elérni, ha sok tagot tudhatunk magunk mögött. A fényeslitkei Kocsijavító VSZ tagsága mindig is jól szervezett volt, szakszervezetünk, a Vasutasok Szakszervezetének egyik fontos bástyája. Erős tagságának, szakszervezetünknek is köszönhető léte, a jövőben is számíthatnak az elnökre. Egyben reményét fejezte ki, hogy az előttünk álló újabb kiszervezés sem csorbítja a munkavállalók, tagjaink helyzetét, majd elismerését fejezte ki a rendezvény szervezéséért.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Béres Zoltán volt műhelyvezető következett, aki 2010-től másodszor is visszatért ebbe a munkakörbe, amit egészen nyugdíjazásáig látott el. Ő leginkább a Kocsijavítóban eltöltött évek személyes élményeit osztotta meg az ünneplőkkel.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

A pazar ebéd előtt egy kisfilmet nézhettünk meg, ami a műhelyt és a munkavállalókat mutatta be munka közben, majd jó hangulatú beszélgetések maratonja vette kezdetét, amit csak a születésnapi torták szervírozása szakított félbe. Hiszen milyen születésnap az, ahol nincs szülinapi torta? Nos, itt volt, és hogy mindenki számára emlékezetes legyen ez a születésnap, a szervezők névre szóló Emléklappal kedveskedtek minden résztvevőnek.

Köszönöm a Kocsijavító Vasutasok Szakszervezete Alapszervezetének, hogy ilyen magas színvonalú rendezvény keretén belül ünnepelték munkahelyük fennállásának ötvenedik évfordulóját, és azt is köszönöm, hogy ennek én magam is részese lehettem.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Határaink között

Létünk fontos része, hogy tágítani próbáljuk határainkat. Abszolút kezdőként igen határozottan és embert próbáló hangon adtuk tudtára a világnak, hogy többet akarunk, és még annál is többet. Aztán gyermeki őszinteséggel hittük, hogy miénk a világ, csak akarni kell, kamaszként pedig még dühösebben szeretnénk volna egyre kijebb tolni azt a bizonyos cöveket. Később óvatosabbak lettünk, megtanultunk egyet, s mást a világról, például, hogy mindenki azon mesterkedik, hogyan törje le a szarunkat. Ez gyakran sikerült, és attól kezdve inkább rutinból éltünk. De, ha kitartók voltunk, akkor sok kudarc között néhány olyan sikerélmény is a miénk lehetett, amit csak kevesen éltek át.

A valódi sikerért mindig meg kell küzdeni, amihez mindenképpen bővíteni kell a lehetőségeink határait. Ehhez az ötleteink száma a végtelenhez közelíthet, de igazán hatékony alig van közöttük. Nem rossz például, ha valaki nagyon erős, az erő komoly fegyver, de gyorsan amortizálódik. Meg aztán mindenkinél van erősebb, idő kérdése, hogy találkozzon vele. Szerencsésebbnek tűnik az alkalmazkodó képesség, már csak, hogy ne járjunk úgy, mint a dinoszauruszok.

Mondhatjuk rugalmasságnak, csak nehogy a puhatestűek között találjuk magunkat: ők azok, akik pénzért mindent. Ismerős, ugye?

Az is célravezető lehet, ha királynak áll az ember fia, vagy királynőnek a lánya, ám vigyázni kell, mert nincs rosszabb a pünkösdinél! Ráadásul a királyok sem mindig maradnak azok örökké, legfeljebb még nem tudnak róla. Kivételt képeznek azok a rendkívüli tulajdonságokkal megáldott hölgyek, akik örökké királynők lesznek, de őket bizony könnyű megszámolni.

Sokan hisznek abban is, ha önként jó mélyre hajolnak, a több pénz mellett szabadabbak is lesznek. De a végén örülhetnek, ha a pénzből maradt valamicske, hiszen semmi nincs ingyen. Célszerűbbnek tűnik valami földhözragadt, de megvalósítható, és főleg időtálló módszert keresni. Csodaszerek, persze nincsenek, de megoldással kecsegtet például a tanulás. Igaz, nem mindegy, van-e kitől, és hogy mit tanulni.

Divat lett sokáig és sokat, akár életfogytig, ami elég bizarr kifejezés számomra. Maradjunk inkább abban, hogy jobb később, mint előbb. Mármint abbahagyni. De ahhoz előbb el kéne kezdeni, amihez tanárok kellene. Idén több, mint tízezer hallgató kezdhetne állami képzésben pedagógusnak tanulni, de már tavaly is alig hat és félezeren indultak el az úton. És ebben a számban a fizetős hallgatók is benne voltak. Szóval vakarhatja a fejét a fiatal vasutas, ki és mire tanítja majd a gyerekeit. És nem tudni, vajon hogyan tud élni a sok bátor jelentkező a lehetőséggel, de hátha.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Pedig a tanulás fontos, és nem csak azért, mert bemagolhatunk néhány kedves szabályt vagy évszámot meg izgalmas képletek sorát. Netán elmerülhetünk a forgalmi utasítások rejtjelmeiben. Inkább, mert némi tudás jobb bármilyen szemüvegnél, ha át szeretnénk látni például a szitán. Mert határaink mások által kijelölt pontjait nem mindig láthatjuk, de ha időben felismerjük, még körül is nézhetünk odaát. Viszont, ha nincs tanerő, vagy csupán egy-két leckével jár a fiatalok előtt, akkor bizony a szita szita marad számukra örökre.

Márpedig gyakori, hogy a határpontok betonfalként tornyosulnak, átlépni rajta képtelenség a halandók számára. Marad megoldásnak kerülgetni, mint a nemesek az adót Mátyás királyunk óta. Persze, ilyesmit manapság már nem szabad, de a falak kikerülése még nem ütközik törvénybe. Erre jöttek rá, nem tudni még mennyien azok közül, akik be sem adták jelentkezési lapjukat. Ők az országhatár felé kerülnek a pontjaikat, a többiek pedig úgy tűnik, egyelőre tudomásul vették, meddig mehetnek a hátralévő évtizedekben.

Természetesen tanulni nem csak iskolában lehet, és az élet sokszor alaposabb is, mint bármilyen sulis. A lényeg, hogy ne kövessük azok példáját, akik minden határátlépéssel távolabb kerülnek vágyaiktól. Próbáljuk inkább kitolni azokat, ahogyan a felvételizők tették.

Dolhai József

HUMORSAROK

ELSŐ TALÁLKOZÁS A HIVATALLAL

- Szeretném kikölcsönözni az „Amit minden tizenhatévesnek tudnia kell” című könyvet.
- Hány éves vagy, kedves?
- Tizenhét.
- Sajnálom, kedves, azt csakis tizennyolc éven felülieknek adhatjuk ki...

ELSŐ FÉLTÉKENYSÉGI JELENET

Ádám jóval éjfél után tér haza a Paradicsomba. Éva szikrázó szemekkel várja, és tüstént nekiesik, de bölcsen semmit nem kérdez, csupán ennyit mond:

- Vesd le az inged!
- Miért? – kérdezi az első ember.
- Látni akarom, megvan-e még minden oldalbordád...

ELSŐ GONDOLAT

- Képzeld, drágám, milyen pofátlan levelet kaptam – szól a férj a feleségnek.
- Miért, mit írt? – kérdezi az asszony.
- Azt, hogy felszarvaztak – válaszol a férj.

Az asszony kezébe veszi a levelet, és így szól:

- Az biztos, hogy olyan valaki írhatta, aki jól ismer bennünket...